

δὲ τοῦ ποταμοῦ τούτου ποτίζουσι τὰς ποδιάδας τοῦ βαρβαρίου μέρους τοῦ Ἰνδοστάν, ὅπου αἱ βροχαὶ εἶναι σπάνιαι. Ἀκολούθως δὲ εἶναι ὁ Γάγγης, ὅστις πηγάζει ἐκ τῶν Ἰμαλαίων, διέρχεται ὑπὲρ τὰς 500 λεύγας, καὶ ρίπτεται διὰ διαφόρων ἐκβολῶν εἰς τὸν κόλπον τῆς Βεγγάλης. Εἰς τὰς ὄχθας δ' αὐτοῦ κεῖται ἡ Καλκούτα καὶ ἡ Χανδερναγόρα. Δύο δὲ λεύγας πρὸ τῆς θαλάσσης, δέχεται τὸν Βραχμαπούτρ (τέκνον τοῦ Βράχμα), καὶ οὕτω συνενούμενοι καὶ οἱ δύο ποταμοὶ, ρίπτονται εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Ἡ θρησκεία καὶ ὁ χαρακτήρ τῶν κατοίκων συμφωνεῖ ἀξιόλογα μὲ τὴν φύσιν τῆς χώρας. Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλῆθους τῶν ὑπὸ τῆς φιλοδοξίας καὶ τῆς φιλαργυρίας ἐλθόντων ξένων, ἀμέσως ἀναγνωρίζεται ὁ ἀρχαῖος κάτοικος τοῦ τόπου, ἐκ τοῦ κιτρινο-μελαγχροينوῦ προσώπου του, ἐκ τῶν ἰδιαιτέρων ἐπὶ τοῦ μετώπου σημείων του, ἐκ τῶν εἰς τὸν Βισνοῦ (δαίμόνιον τοῦ καλοῦ) καὶ Σίβαν (ἀρχὴν τοῦ κακοῦ) δοξασιῶν του, καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς Βραχμάνους καὶ τοὺς ταύρους τοῦ βαθυτάτης ὑποκλίσεώς του. Ἀφροντίς ἀπὸ τὸ ἐπιβαρύνον αὐτὸν κακόν, δὲν εὐαρεστεῖται νὰ βλέπῃ αἷμα, δὲν τρώγει τὰ ἔχοντα ζωὴν, καὶ μετὰ χαρᾶς ἐκτελεῖ καὶ τὰς σκληροτέρας διαταγὰς τῆς θρησκείας του. Προσδιωρισμένος εἰς παντοτεινὴν ἀνάπαυσιν, ἔζη καὶ πρὸ δύο χιλιάδων ἐτῶν, ὡς ζῆ καὶ τὴν σήμερον. Ἐν γένει τὰ ἥθη, οἱ νόμοι, ἡ θρησκεία του δὲν μετήλλαξαν σχεδὸν διόλου ἕκτοτε.

ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ. Ἄρθρ. ιβ'.

Ἡ Λεοπαρδαλις.

Ἡ Λεοπαρδαλις εἶναι ζῷον σκληρὸν καὶ ἄγριον, καὶ κατὰ τὰ ἰδιώματα μὲν ὁμοιάζει τὴν Πέρδαλιν, εἶναι ὅμως μικροτέρα κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος καὶ τὴν ποικιλίαν τοῦ δέρματός της, τὸ ὅποιον εἶναι κεχρωματι-

σμένον μὲ μικρότερας κηλίδας. Τὸ μῆκος αὐτῆς εἶναι ἕως τέσσαρας ποδ. Καὶ οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ τῆς εἶναι μικροὶ καὶ λευκοί, τὸ στόματις μέγα, οἱ ὀδόντες ὀξεῖς καὶ τὰ ὠτὰ τῆς στρογγύλα, ὁ λαιμὸς καὶ ἡ ράχις τῆς μακρά, ἡ οὐρά τῆς ἕως δύο ἡμισ. ποδ. καὶ οἱ ὄνυχές τῆς μυτηροὶ, μάλιστα κατὰ τοὺς ἔμπροσθεν πόδας. Ἐνεδρεύει δὲ καὶ αὕτη τὰ ἀδυνατώτερά τῆς ζῶα, καὶ συλλαμβάνουσα αὐτὰ τὰ κατασχίζει μὲ σκληρότητα. Αναβαίνει δὲ μετὰ μεγάλης ἐπιτηδειότητος καὶ εἰς τὰ δένδρα. Ἐὰν ποτε δ' αἱ Λεοπαρδάλεις καταβαίνουσιν ἀγελῆδόν, καὶ προξενούσι μεγάλην φθόραν εἰς τὰ νεμόμενα ποιμνία.

Ἡ Λεοπάρδαλις εὐρίσκεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν, ἕξακοῦτως εἰς τὴν Γουινέαν καὶ Σενεγάλην, καὶ λέγεται ὅτι γεννᾶται ἐκ Λέοντος καὶ Παρδάλεως, ἂν καὶ τινες ἀμφιβάλλωσι περὶ τούτου. Ἔχει δὲ ἡ Λεοπάρδαλις μέγιστον ἐχθρὸν τὴν Τίγριν. Γρώγεται δὲ ὑπὸ τῶν Μαύρων, οἵτινες βεβαιούσιν ὅτι τὸ κρέας τῆς εἶναι τρυφερὸν καὶ θρεπτικόν. Τὸ δὲ δέρματις εἶναι πολύτιμον, φερόμενον εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ Μαῦροί τῆς Ἀφρικῆς θεωροῦσι τὴν Λεοπάρδαλιν ὡς τὸν βασιλέα τῶν Δασῶν. Ὅταν δὲ θηράσωσι τινὰ ἐξ αὐτῶν, ὀφείλουσι νὰ τὴν παρρησιάσωσιν εἰς τὸν βασιλέα των. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶναι ἀπρεπον ὁ εἰς βασιλεὺς νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν χώραν τοῦ ἑτέρου ἄνευ ἀντιστάσεως, ἐξερχόμενοι οἱ κάτοικοι τῆς χώρας, συμπλέκονται διὰ χειρῶν μὲ τοὺς φέροντας τὴν Λεοπάρδαλιν. Ἡ μάχη ὅμως τελειώνει εὐθύς διὰ τοῦ ἐρχομοῦ ἀπεσταλμένου τενός ἐκ τοῦ βασιλέως τῶν Μαύρων. Ἰότε δὲ φέρουσι τὴν Λεοπάρδαλιν θριαμβευτικῶς μέχρι τῆς ἀγορᾶς, καὶ τὸ μὲν δέρμα αὐτῆς καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκβάλλουσι διὰ τὸν βασιλέα των, καὶ ἐπειδὴ τὸ ὅμοιον δὲν τρώγει τὸ ὅμοιον, ὁ βασιλεὺς προτάζει νὰ διαμοιράσωσι τὸ κρέας τῆς εἰς τὸν λαόν, πωλεῖ δὲ καὶ τὸ δέρμα αὐτῆς, διὰ νὰ μὴ καθίσῃ ἡ πατήση ἐπ' αὐτοῦ. Τοὺς δὲ ὀδόντας τῆς προσκολλῶσιν εἰς χυναῖκός του εἰς τὰ φορέματά των πρὸς καλλωπισμὸν,

ἢ κρεμῶσιν αὐτοὺς περὶ τὸν τράχηλόν των, συνδεδεμένους
μετὰ κοραλλίων.

ΑΠΛΟΥΣΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

ΛΟΓΙΚΗΣ.

Μάθημα β.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΙΔΕΑΣ.

Ἰδέα ἢ ἔννοια λέγεται ἡ ἀκριβῆς τινὸς πράγματος γνῶσις. Οὕτως, ὅταν λέγωμεν ὅτι ἔχομεν ιδέαν ὁποιοδήποτε ἀντικειμένου, ἐννοοῦμεν ὅτι τοσοῦτον τὸ γνωρίζομεν, ὥστε δυνάμεθα νὰ τὸ διακρίνωμεν ἀπὸ ἄλλα, καὶ ἂν ἤθελον εἰσθαι ὅμοια. Ἄν, παραδ. χάρ. δείξω εἰς μικρὸν τινα παῖδα ὅλα τὰ γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου, τοῦτο μόνον δὲν θέλει τὸν δόσει τὴν Ἰδέαν τῶν γραμμάτων. Ἄλλ' ὅταν ὁ παῖς παρατηρήσῃ αὐτὰ τὸ ἐν χωρὶς τοῦ ἄλλου, καὶ ἐντυπώσῃ τοσοῦτον ἀκριβῶς τὴν εἰκόνα καθενὸς αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ τὰ συγχέῃ, τότε λέγω ὅτι ἔχει τὴν ιδέαν τῶν γραμμάτων τοῦ ἀλφαβήτου, ἢ τὸ αὐτὸ, ὅτι τὰ γνωρίζει ἀκριβῶς.

Κατὰ τὸν ὀρισμὸν λοιπὸν τοῦτον, εἶναι φανερὸν ὅτι ἔχομεν ιδέας, δεότι δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν τὸ ἐν πρᾶγμα τοῦ ἄλλου. Ἀλλὰ πῶς μᾶς γεννῶνται αἱ ιδέαι αὗται; Τοῦτο εἶναι τῶντι δύσκολον ν' ἀποδείξωμεν.

Καὶ οἱ παλαιοὶ καὶ οἱ νεώτεροι φιλόσοφοι ἠγωνίσθησαν νὰ ἐξηγήσωσι τὴν ἀρχὴν τῶν ιδεῶν μας. Ἄπειρα συστήματα ἔγιναν περὶ τούτου, χωρὶς ὅμως καμμίαν διασάφησιν τοῦ πράγματος. Ἀρκετοὺς αἰῶνας διεκράτησε τὸ σύστημα τῶν ἐσωτερικῶν ιδεῶν, ὅτι δηλαδὴ ἔχομεν ὅλας τὰς ιδέας ἐν ἑαυτοῖς καὶ δὲν τὰς λαμβάνομεν ἐξωθεν· ἄλλοι ὅμως ἀνῆρσαν αὐτὸ, πλὴν χωρὶς καὶ οὔτοι νὰ